

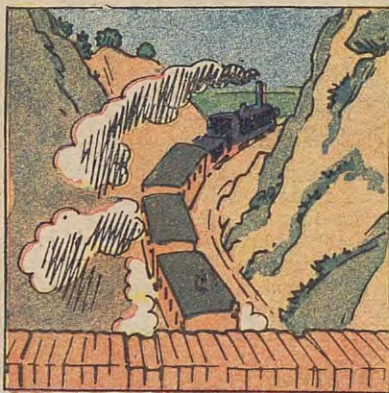
WIPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

UNA JOVENTUT PERDUDA

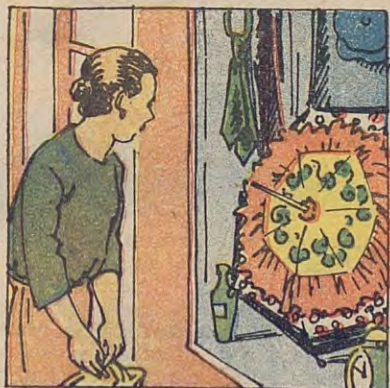
Mundeta de Llogarret de Munt, quan tot just tenia divuit anys baixà a Barcelona, i en voler entrar en un te de moda, en fou violentament allunyada.

Retornà a Llogarret amb el ferm propòsit de conèixer un dia els llocs elegants de la capital, i amb un programa ben definit.

Es posà a treballar de ferm per tal de fer estalvis, i un parell d'anys després es comprava unes sabates altes que aleshores eren de moda.

Uns tres anys més tard veié una ombrel·la que era l'última paraula de l'elegància. Aviat fou seva.

Tardà tres anys més en poder posseir unes faldilles llargues que, en aquell moment, feien furor.

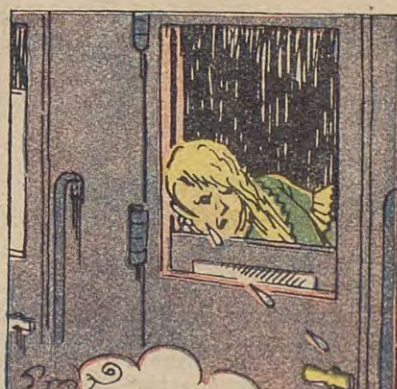
Passaren més anys, i després de tallar-se els cabells a la romana, pogué adquirir un moneder que acabava d'arribar de París.

Tenia trenta dos anys quan, sobtadament, devingué rossa com un canari i fou mestressa d'una brusa magnífica.

Tardà encara molt de temps en poder-se comprar un capell, i després d'uns anys de guardar-lo a la calaixera, pogué tornar a Barcelona. Fou detinguda com a disfressa extemporània.

I, plorant amargament, retornà per sempre a Llogarret de Munt, abominant de la inestabilitat de les modes.

:: :: Una herència :: ::

Text de J. FECIT

(Acabament.)

Dibuixos d'en MIRET

comprendre que Raghua no la deixaria molta estona sense anar-la a veure. Calia, doncs, obrar no sols amb precaucions, sinó ràpidament. Fakia, que coneixia una trampa del paviment per a fugir en cas de veure's Lord Sling compromès per algun assalt dels indígenes du-

rant alguna sublevació, valent-se d'un alçaprem, logrà dur la feixuga caixa fins al cantell de la trampa. Un cop oberta aquesta, amb el mateix alçaprem, logrà tirar la caixa avall. Tornà a tancar la trampa des de sota, i per la galeria subterrània sortí al defora a demanar l'ajut dels

seus còmplices. Mr. Nasty, content de tenir el tresor ja tant a l'abast de la mà, censurà, no obstant, a Fakia l'haver sostret la caixa perquè en trobar-la a faltar de seguit es disposarien a cercar els lladres. Però Fakia li digué que no havia pogut obrir-la, i que havent d'obrar

ràpidament, havia optat, abans que deixar-ho tot, endur-se'n-ho tot. Amb gran precaució es corregaren la caixa i la hissaren a la sortida de la galeria, al llom d'un elefant i amb ell s'allunyaren en direcció de la selva per allí ocultar de moment el producte de la seva malifeta.

Un cop ben ocults a la selva, i sense haver vist ningú que malhiés d'ells ni que indiqués seguir-los, procediren a obrir la caixa per a repartir-se el contingut i fugir cada u pel seu cantó amb la part corresponent. Després de molt forcejar

amb eines de totes formes, lograren alçar la tapa; tots s'hi abraonaren com per a devorar-la, però els devorats foren ells, perquè una gran quantitat de còbres n'eixiren recarregolant-se i els picaren, inoculant son verí mortal als atrevits lladres burlats.

Què havia succeït? Que l'astut i experimentat Raghua havia previst que d'una manera o altra un tant gran tresor seria vigilat, i va fer aquella operació amb una caixa falsa. Quan comprovà que la falsa caixa havia estat sostreta, amb els quatre cecs anaren a cercar la ve-

ritable, la qual, ja sense temor dels lladres, que prou feina tindrien amb la falsa, va ésser duta a bord del transatlàntic en què Núria emprenia el retorn. Núria molt agraïda a Raghua el premià amb una quantiosa suma, amb la qual ne tingué de

sobres per viure esplèndidament la resta de la seva vida. Núria, arribada a Barcelona, traduï en milions de duros aquella enorme quantitat d'or i pedres precioses que contenia el cobdiciat cofre i es dedicà a fer obres de caritat mereixent l'agraïment dels seus afavorits.

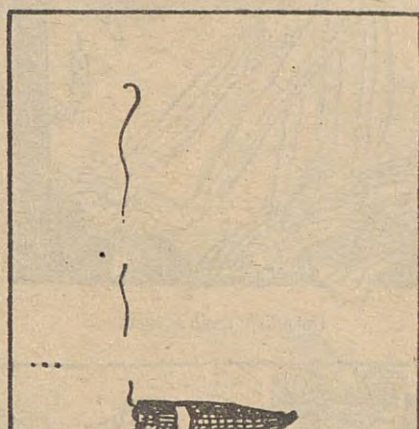
EL PODER DE LA IL·LUSIÓ

Com que volia fumar,
don Pancràs compra un cigar.

—No tira i és molt dolent,
quin estanc més indecent!

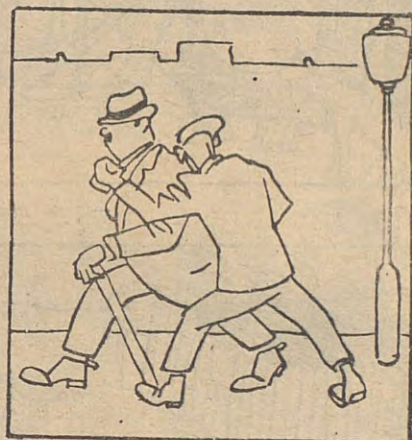
I tan dolent l'ha trobat,
que, rondinant, l'ha llençat.

Amb llestesa, en Mitjarmilla
na recollit la burilla.

Junt amb altres l'ha rentat
i en cigarrets l'ha tornat.

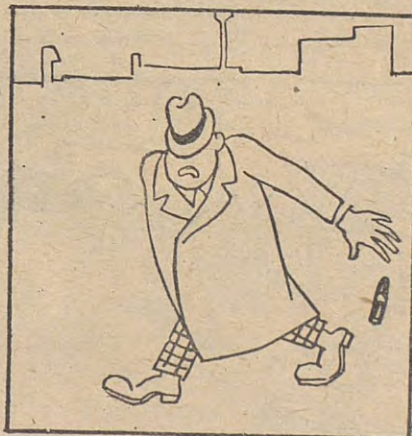
D'ocult el va despatxant
com tabac de contraban.

Com l'estanc ha renunciat,
don Pancràs li n'ha comprat.

I diu, amb satisfacció:
—Això és tabac de debò!

I l'infelç no coneix
que està fumant el mateix.

Una víctima de la música

Un músic molt afamat

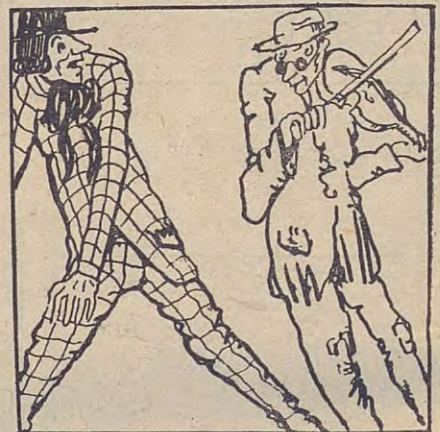
a passejar se n'ha anat.

—Quin espantós cori eti!

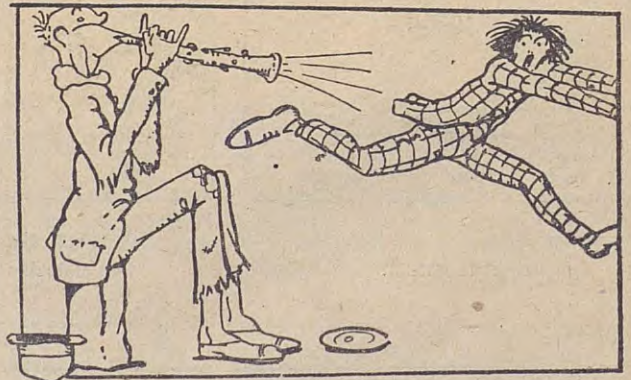
—Quin coro més assassi.

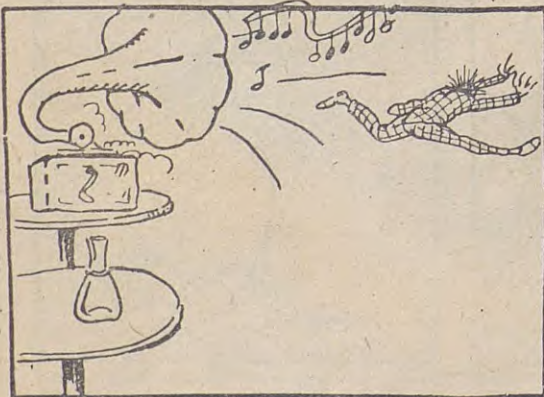
—Aquest no toca, esgarrapa!

Ja les orelles es tapa.

Una flauta el fa fugi.

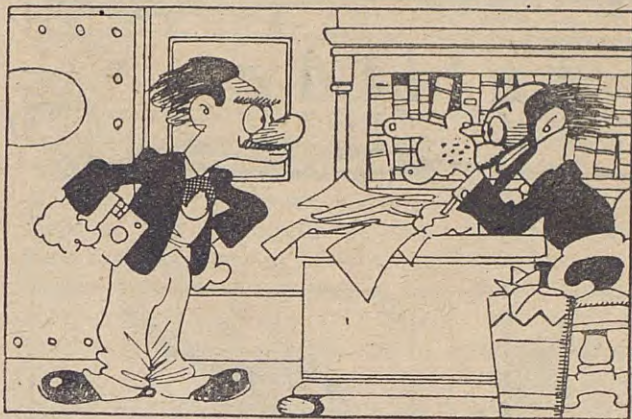
Ara rep un ensurt fort.

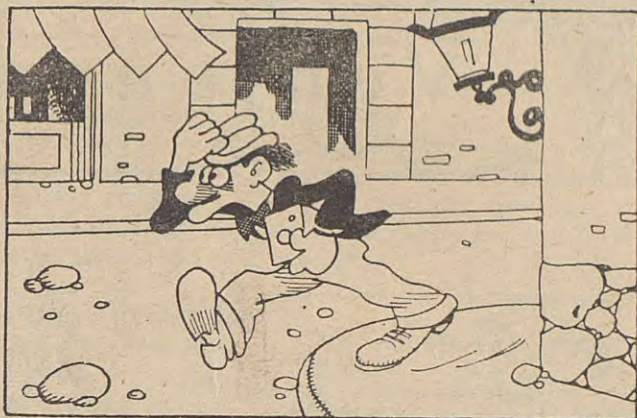
I aquí, un manubri l'ha mort!

T. COL

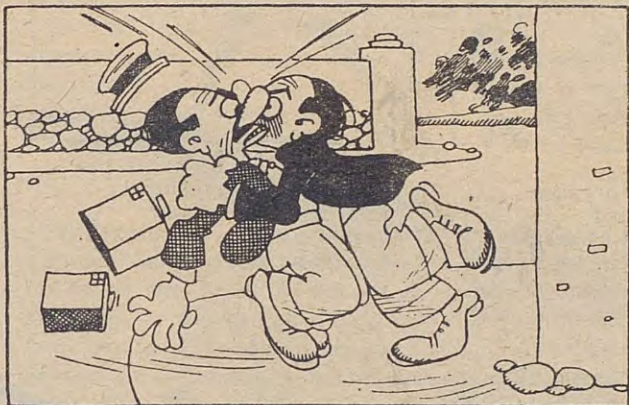
LA FOTOGRAFIA

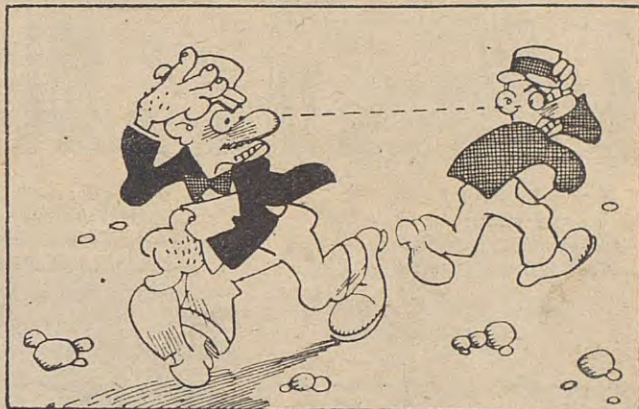
El repòrter és cridat per retratar un potentat.

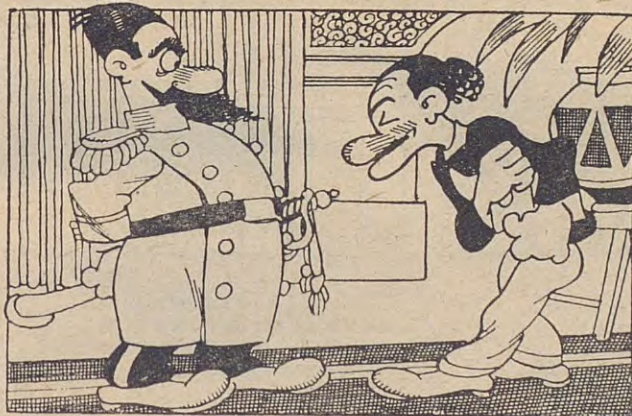
Se'n va de pressa a la feina duent sota el braç son eina.

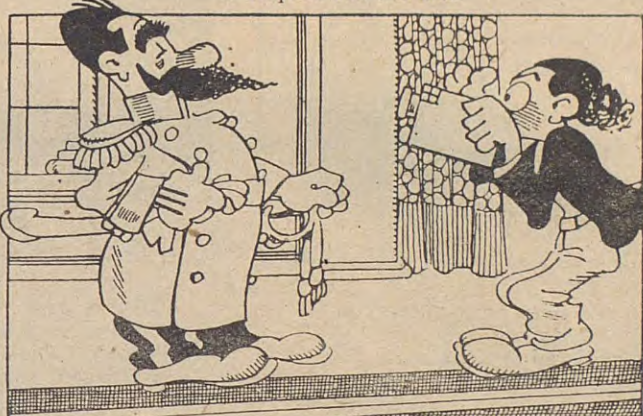
Aquest ha tret a una rifa una màquina enganyifa.

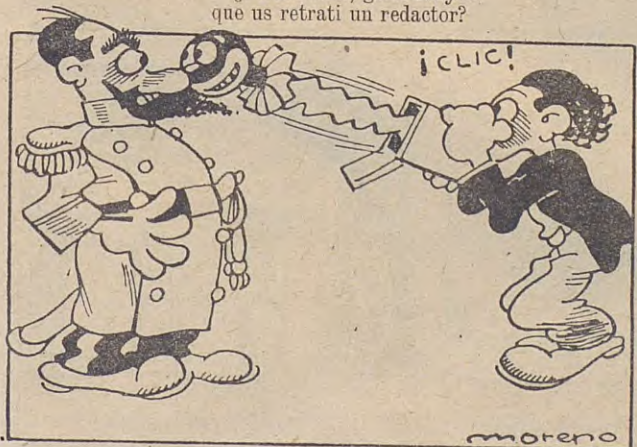
I després de la topada la màquina han canviada.

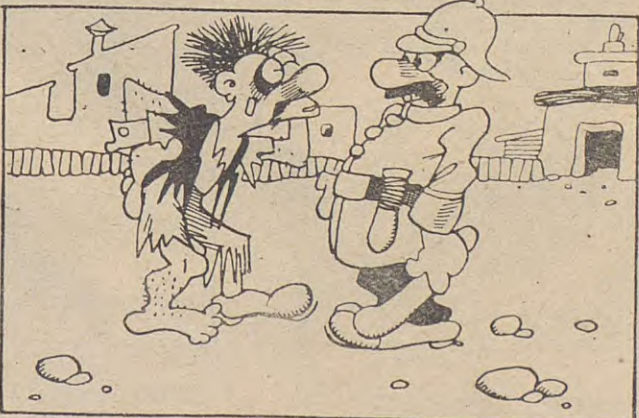
—¿Permeteren, gran senyor, que us retrati un redactor?

El gran senyó agafa posa i a retratar-se es disposa.

La sorpresa l'ha deixat totalment impressionat.

—Senyor don Municipal digui'm on és l'hospital.

moreno

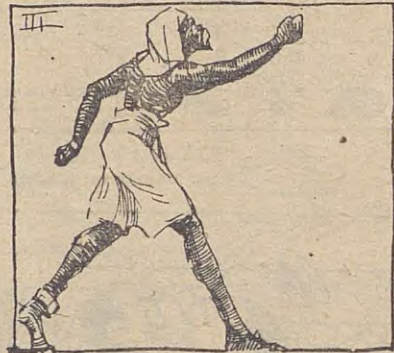
Venjança fallida

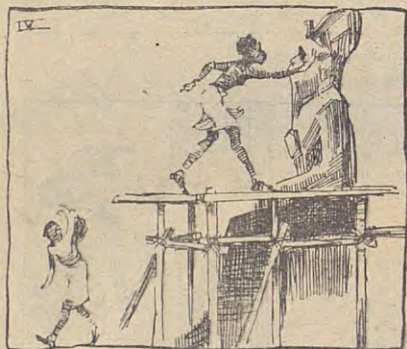
I
Rotamés, gran Faraó,
es volgué monumentà,
i dos escultors cridà
per escollir-ne el millò.

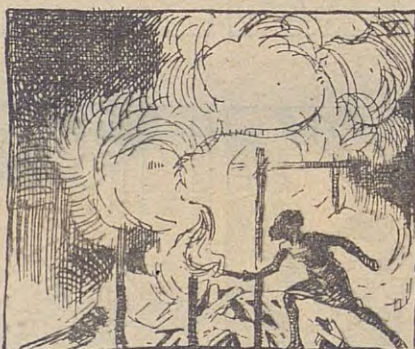
II
Un d'ells, molt enorgullit,
demostrà no saber res,
mentre l'altre, molt modest,
per hàbil, fou escollit.

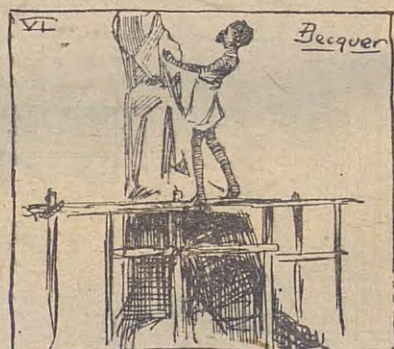
III
L'escultor desahucià
a l'altre jurà venjança
i passà els jorns preparant-se
a donar un còp sonat.

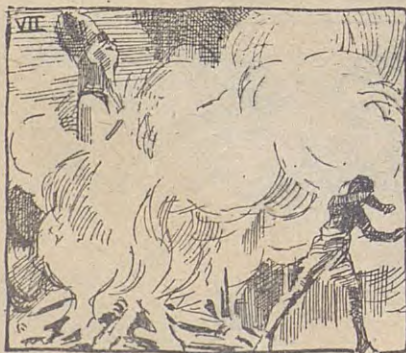
IV
L'artista bo, mentrestant
en un gros piló de cera
del Faraó la faç severa
amb tot art va modelant.

V
Quan el bust estigué fet
el traïdor entrà una nit
a l'estudi, i decidit
amb llenya cremà el bocet.

VI
L'artista, desesperat
no té diners per més cera
i amb un tros de fang, espera
fè un altre bust adequat.

VII
Quan és fet el bust de fang
torna el traïdor a cremar-lo,
i entre flames va deixar-lo
que es cremaria pensant.

VIII
En veure el bust entre flama
corre l'altre, apaga el foc,
i troba que el bust, en lloc
d'ésser fang és porcellana.

IX
I el Faraó, entusiasmat
en veure tan bella peça
tresors sobre l'autor vessa
davant el traidò enrabiàt.

El timo del paraigües

Don Pere Filaprim era un senyor que, si les aparences no enganyessin, hauria estat digno d'ésser posat per model de tota virtut i probitat. Rodó de cara, d'ulls innocents, panxut i honhome, era el prototip del bon burgès que no mata ni roba ni tira bombes de dinamita, que paga el lloguer i la contribució al seu dia i que va a missa quan no se'n descuida.

Però tot això no eren més que aparences, i les aparences, com sap tothom, enganyen.

Don Pere, malgrat el seu aspecte pacífic, era un timador vulgar.

Es a dir, vulgar, no. El seu procediment favorit, de vulgar no en tenia res. Era un procediment poc productiu, però absolutament segur.

Consistia en... però veiem-ho a la pràctica.

Don Pere tornava de Montcada a Barcelona en un vagó de tercera d'aquells tan revellits que ornamenten la línia del Nord. El dia era núvol, però no plovia. En el departament de Don Pere hi viatjava també un jove de la primera volada i dues noies de la tercera.

Don Pere portava una maleta revellida i un paraigües nou i flamant, de classe bona.

Quan el tren entrà en agulles, les noies es prepararen a baixar, i Don Pere, galantment, saltà a terra, maleta en mà, per ajudar-les a baixar. Però deixava el paraigües a dintre.

I què succeí? Que el jove, en veure's sol amb el magnífic paraigües, i veient que amenaçava pluja, l'agafà i se l'endugué amb tota tranquil·litat.

¿No heu vist mai l'aranya, que amagada en un embut de teranyina o quieta al bell mig de la xarxa, espera pacientment la seva víctima? Doncs així mateix Don Pere Filaprim esperava, al defora de l'estació que sortís el jove de la primera volada carregat amb el paraigües.

I el veié sortir, en efecte. De seguida se li atansà amb cara ferrenya, i li digué:

—Jove! aquest paraigües és meu!

L'altre, naturalment, restà atorollat.

—Sí, senyor! Ja ho sé, però... com que se l'ha deixat... l'he recollit...

—La seva obligació era dur-lo al departament d'objectes perduts.

—Es que... ja veurà... miri, quedese'l, no en parlem més!

—I ca! La justícia abans que tot! Ara mateix vaig a denunciar-lo!

—Per l'amor de Déu, no em comprometis!

—Bé, miri, li posaré el càstig jo mateix. Doni'm cinc duros per repartir als pobres del meu barri i el deixaré estar.

¿El veieu ara el procediment de timar que emprava Don Pere Filaprim? El jove, víctima de l'engany, també ho veia que l'estaven estafant, però temorós de la denúncia, s'apressà a donar els cinc duros, igual que feien sempre les víctimes de Don Pere.

Però arribà un dia que li sortí malament la jugada.

La víctima escollida era un senyor de certa edat que ja feia dies acostumava a viatjar en el tren de Don Pere. Tal com sempre, aquest deixà el paraigües abandonat al departament, l'altre el recollí, Don Pere l'esperà al defora, i li féu la corresponent reclamació.

Però l'altre li negà rodonament que aquell paraigües fos d'ell.

—¿Diu que jo li he pres? Primer hauria de demostrar que és seu.

—Com s'entén!, el que és vostè, és un lladre!

—Segueixi'm cap a la Delegació que el vull denunciar per insults.

Don Pere no en volia saber res d'això, perquè la policia li feia una por cervical.

I l'altre restà triomfant i s'endugué el paraigües, que, naturalment

Don Pere l'havia robat i per això s'acovardia.

Des de llavors, aquell senyor viatjà sempre al compartiment de Don Pere, i aquest es donà prou molta per no deixar-se mai cap paraigües descuidat.

Procediment segur

Va anar un jorn de cacera un metge renomnat, i com que mai en sa vida no havia mort ni vist cap guatlla, perdiu, tord, alosa, llebre, conill ni senglar, llogà un caçador d'ofici perquè li anés ensenyant on eren les bestioles per poder-les encertar. Així que al bosc arribaren una llebre va passar.

—Doctor!, una llebre!—cria al metge l'acompanyant.

Tira, l'esguerra, i la bestia tranquil·la es va retirar.

—Una perdiu!—cria l'home, al cap de molt pocs intants.

Pum!, errada! D'això en vista el caçador murmurà:

—Ja veuràs com l'altra bestia que es presenti, morirà.

I en veure un conill magnífic, que passava tot saltant,

crià:—Doctor, cuiti, apunti! que allà baix passa un malalt!—

Tira el metge, i la bestiola caigué entre una mar de sang!

P. E. P.

—¿Què és homicidi per imprudència?

—...

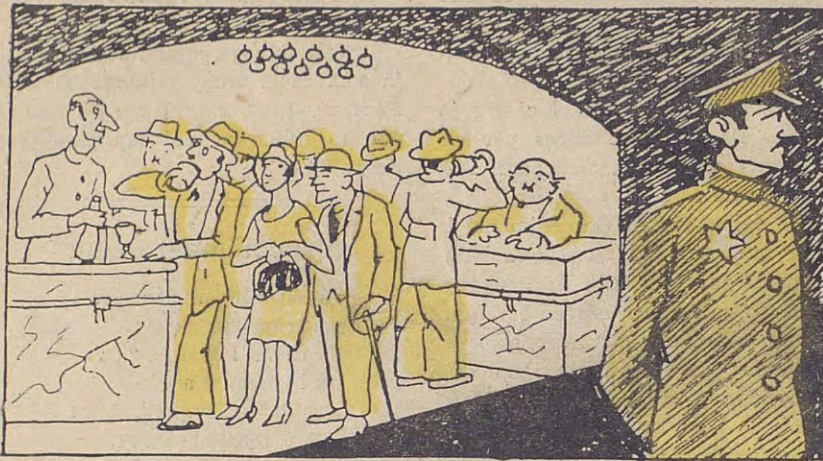
—Vejam: Si en sortir de classe m'aixafés un auto, ¿què seria?

Tota la classe:—Tres dies de festa!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per fè aguardent massa fort
estan en perill de mort.

Protegit pel Ku-Klux-Klan
el celler tira endavant.

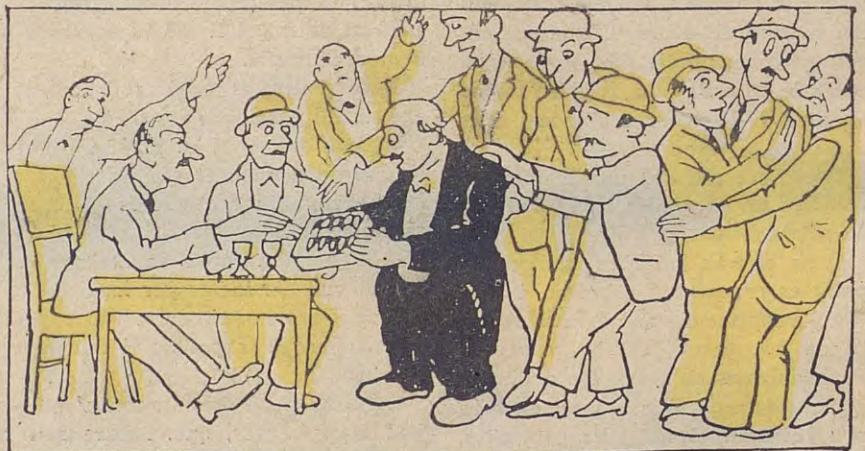
Els inspectors de cellès
fan veure que no han vist res.

Sempre fa cua la gent
per tastà aquell aguardent.

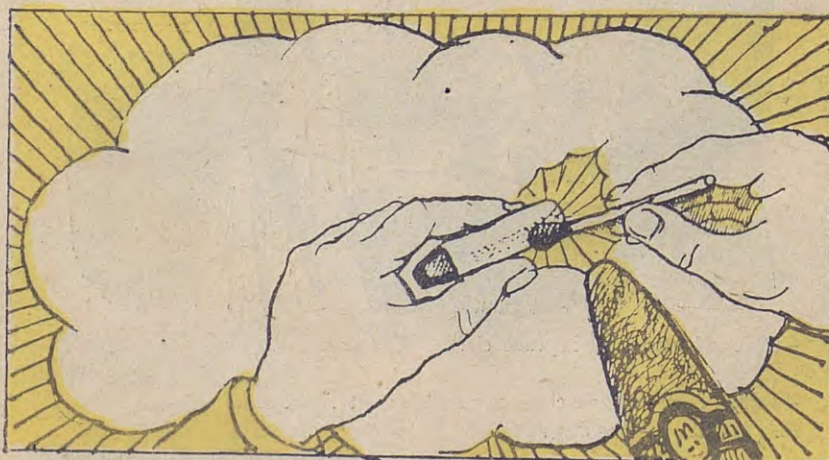

Tan fort el van fabricar
que.. veureu què va passar:

Com que guanyaven tants duros
a tothom regalen puros.

L'entusiasme és tan gran
que el celler es va escalfant.

Quan anaven a fumar
l'atmòsfera es va incendiar.

I el cellè i son contingut
cap als núvols s'han perdut.

Volen Baliga i Balaga
fins que un núvol els amaga.